

ЮЛИАНА ЗЛАТКОВА
ПРЕЗИДЕНТЪТ И ПАТКАТА

chitanka.info

Получи се. Малко трудничко. Чак от третия път. Но все пак успя. Най-после му стана. Изчука я. Най-точно — чукаше я в момента. Ако не беше бързал, ако не се беше стремил толкова настойчиво да ѝ се докаже, сигурно щеше да му стане от раз. Възрастта не е порок. Дай Боже всекиму на шейсет години да има двайсет години по-млада любовница. Да, ама не. Толкова се радваше на победата си, че я погледна в очите. Никога не я беше гледал по време на секс. Обикновено си затваряше очите и силно ги стискаше, все едно играят на криеница и той жуми. Едва ли си представяше друга жена. По-скоро се съсредоточаваше и се опиваше от постижението си:

„Мога, все още мога!“

„Видя ли, че мога“, прочете тя в очите му. Мога и сам. И през ум не му минаваше, че за тая работа са нужни двама. Чакай бе човек, ти чукаш мен! Ако не бях аз, въобще нямаше да го вдигнеш. Това последното не му го каза, само си го помисли. Изобщо нищо не му каза. Жал ѝ беше за него, когато не му ставаше. Като на майка за детето ѝ и затова сега се опитваше да сподели с него радостта от победата над нея самата. Не че ѝ харесваше да бъде побеждавана. Просто на него толкова му се искаше да му стане, че сега тя изпитваше огромно облекчение, че не се е провалил.

Часовникът му, оставен между двете бонбончета върху тоалетката, показваше пет без двайсет. Бонбончетата както винаги бяха най-обикновени. Едно лимоново и едно портокалово. Цигарите пак бяха различни. В кутия от „Виктори“, но две със жълт филтър и една — с бял. Откъде ли ги събираше? Никога не купуваше нищо повече от шишенце „Кока-кола“ от половин литър. А розата до часовника и този път беше открадната, както въодушевено ѝ съобщи, поднасяйки ѝ я. Много се гордееше, че краде цветя от дворовете на хората. „Не е същото да ти я купя от магазина. Друго си е крадена“. Друго си е наистина, и левче да не дадеш... И това не му го каза. Приемаше го такъв какъвто е. Стиснат. Стиснат самовлюбен дърт пръч. Собствената ѝ мисъл ѝ прозвуча отвратително. Грубо и злонамерено. Досрамя я. Хем от това, че мисли така, хем от самата себе си, хем от фактите. Трябваше да си го помисли някак по-деликатно, по-завоалирано. Глупости. Това си беше чистата истина. Заслужаваше си го. Заради евтините бонбончета и различните цигари, за които сто на сто не даваше пари. Пушеше рядко, може би само когато се виждаха.

Събираше ги от хората вероятно. Дали не ги крадеше и тях като розите? Защо ли е с него? Не си беше задавала този въпрос досега. От време навреме неканена идваше мисълта, че той може да се разведе и да заживеят заедно. Представяше си как го правят на кухненския плот в тяхната си кухня, при това супер оборудвана. Не беше невъзможно. Той имаше пари — няколко икономически силни фирми, връзки в чужбина, приятели във властта. Съвсем не беше кой да е. Но не беше с него заради това, макар високото му обществено положение да създаваше една такава особена тръпка, а защото ѝ беше хубаво да правят секс. С него ѝ беше спокойно. Нямахше да я зареже, най-малкото защото беше стар. Даваше ѝ усещането, че е обичана, че е хубава жена. Като че ли без него не беше... Не беше влюбена както се влюбваше преди, окончателно и безвъзвратно, неистово, изпепеляващо, не му отдаваше изцяло сърцето и душата си, не предаваше в негови ръце живота си, от което си беше патила неколkokратно. Не с него, с други мъже. Мъжът ѝ я заряза много отдавна, синът ѝ още беше бебе, вече не помнеше какво е да си омъжена, беше имала няколко връзки, силно казано връзки, по-скоро епизодични сексуални контакти.

А не минаваше съвсем без пари. Той плащаше за квартирата. По 15 лева, на своя позната, пенсионирана учителка по френски. Дискретна бабичка, която изобщо не се показваше. Как ли му се откъсваха от сърцето? Е, той си ги даваше за себе си, за собственото си мъжко самочувствие. Разбираше го и не му се сърдеше. Не му искаше пари, макар представа да си нямаше как ще изкара с петте лева в портмонето си до заплата, т.е. още цяла седмица. Нямахше и да му поиска, защото знаеше, че няма да ѝ даде и съвсем не беше убедена, че няма да му се разсърди, по-точно — едва ли щеше да му прости. А не искаше да не му прощава, не искаше да му се сърди. С други думи, не искаше да го загуби.

Беше дошла в четири и пет. Тридесет и пет минути. Значи бяха се мъчили около половин час... О, Боже, не можеше ли поне за няколко минути да спре да разсъждава? Яд я беше на нея си, но така и не можа да разбере на какво точно я е яд, защото му звънна телефонът. Той се откъсна от нея, и пишката му спадна. О, Господи! Всичките ѝ усилия отидоха на кино. Той легна по гръб, гърдите му се повдигаха и спадаха учестено. Телефонът продължаваше да звъни.

— Вдигни телефона — каза тя.

Той раздражено махна с ръка.

— Вдигни го!

„... поне телефона“, довърши на ум, но пак не каза каквото мислеше. Телефонът млъкна и настъпи тъжна, неканена тишина. Няма да го вдигне повече, разочаровано си помисли тя, по-добре да си тръгвам. Той разсеяно се взираше в тавана.

— Всъщност аз чакам да ми се обади президентът — каза той.

Прозвуча като оправдание. Спадна ми пишката, защото ми се обади президентът.

— Ами обади се де.

— Не съм сигурен, че е той. Може да е жена ми.

— Погледни номера.

Телефонът пак иззвъня. Тя скочи, намери апаратчето в джоба на самото му, натисна копчето и му го подаде.

— Здравсти! — каза той и назова президента по име.

После отривисто стана от леглото и застана мирно в средата на стаята:

— Здравейте, господин президент!

Годинките не му личаха. Хубав беше, строен, стегнат, нямаше шкембе. Отиваше му да е гол. И побелелите мустаци му отиваха. Само че... нещо не беше наред. Пишката му не щръкна. Някак по друг начин си беше представяла нещата. Щом е мъж, трябва да му стърчи, особено ако говори с президента. А то стана обратното. Всъщност нормално беше да стане обратното. Не беше гей, нали? И все пак... Нямаше нищо величествено в един мъж с увиснала пишка. Нищо, че разговаряше с президента. Интересно, и на президента ли му висеше пишката? Вероятно, да. Какво вероятно, така си е.

Това ужасно я разочарова. Значи на мъжете си им висеше по принцип. И във важни моменти също. При жените нещата не стояха така. Телата им никога не изглеждаха толкова грозновати, даже... уродливи. Защо тогава самочувствието им зависи от това вдигат ли го или не? Чаршафът под нея се беше смачкал. Той на всяка среща си носеше чаршаф. В елегантно дипломатическо куфарче. Интересно, жена му ли ги переше? Чаршафите. Оправи го по рефлекс. Нямаше защо да го прави. Рефлекс... Изграден навик. Втора природа. И при него един рефлекс в момента заменяше друг. Умът му май изобщо не участваше. Стига си разсъждавала, заповяда си тя, но тутакси се

попита: „Какво правя аз тук? “ Нямаше отговор на този въпрос. Не можеше да го намери, пък той още по-малко можеше да ѝ го даде. Нямаше смисъл да го пита.

Стана, облече се и се отправи към вратата. Преди да си тръгне се обърна и погледна голия мъж с телефон в ръка, залепена до ухото. Стори ѝ се ужасно чужд и жалък. Не чуваше и дума от разговора, защото не искаше да слуша. Не я интересуваше, ако ще в момента да се решава съдбата на държавата. Тя нямаше работа тук, вече нямаше, беше си я свършила.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.